

ORĘDOWNIK URZĘDOWY

powiatu gnieźnieńskiego

Wychodzi w środy i w soboty. Abonament Orędownika wynosi kwartalnie 3 zł., mies. 1 zł. z odnosz. do domu.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 8 groszy od wiersza mm. (5 cm.) Ogł. pelyt. lub tabel. 12 gr.

Nr 8

Gniezno, dnia 25-go stycznia 1928 r.

Rok 77

Rozporządzenie Prezydenta Rz. z dnia 3. 12. 27 o prawie łowieckim

(Dz. U. Rz. P. nr. 110 poz. 934).

Art. 1. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego wyraz „zwierzyna” oznacza dzikie zwierzęta łowne, klóremi są:

- a) żubry, łosie, jelenie, daniela, sarny, kozice, dziki, bobry, świstaki, zające (szaraki i bielaki), króliki, wiewiórki, niedźwiedzie, rysie, żbiki, wilki, lisy, kaborsuki, kuny leśne (tunaki), kuny domowe (kamionki), tchórze, gronostaje, łasice, wydry, norki;
- b) guszcze, cieltzewie, jarząbki, pardwy, kuropatwy, przepiórki, bażanty, dropie, dropie-kamionki (strepety), żurawie, czarne bociany, czaple, stonki, dubelty, bekasy, bekasiki, kulony i kuliki, bataljony, derkacze, łyski, nurki, czajki, dzikie łabędzie, dzikie gęsi i dzikie kaczki oraz wszelkie inne ptactwo błotne i wodne, dzikie gołębie, drozdy, kwiczoły, paszkioty, jako też plaki krukowale i drapieżne.

Ponadto Minister Rolnictwa może uznać w drodze rozporządzenia inne jeszcze gatunki zwierząt dzikich za zwierzęta łowne.

Art. 6. Właściciel polowania może użytkować je samodzielnie, jeżeli obszar gruntu, na którym ma polowanie, jest nie mniejszy od stu hektarów ciągłej powierzchni. Obszar taki po zarejestrowaniu go przez właściwego starostę stanowi obszar łowiecki własny.

Obszary lasów państwowych, uznane przez zarząd lasów państwowych za odpowiadające wymaganiom ustępu pierwszego, stanowią obszary łowieckie własne Państwa.

Obszar łowiecki własny powstaje na czas nieoznaczony i istnieje tak długo, jak tego sobie życzy właściciel, a jeżeli polowanie zostało wypuszczone w dzierżawę — najkrócej do końca terminu dzierżawy.

Art. 7. Jeżeli obszar polowania nie stanowi obszaru łowieckiego własnego, właściciel tego polowania może użytkować je jedynie łącznie z właścicielami innych obszarów polowania na obszarze nie mniejszym od stu hektarów ciągłej powierzchni. Obszar taki po zarejestrowaniu go przez właściwego starostę stanowi obszar łowiecki wspólny.

Art. 8. Obszar łowiecki wspólny winien być utworzony w ten sposób, ażeby obejmował cały obszar gminy po wyłączeniu obszarów obszarów łowieckich własnych, jeżeli nie zajdą wypadki przewidziane niżej.

Gdy obszar gminy po wyłączeniu obszarów obszarów łowieckich własnych zawiera co najmniej tysiąc hektarów ciągłej powierzchni, można w obrębie tej gminy utworzyć kilka obszarów łowieckich wspólnych, z których każdy winien mieć co najmniej pięćset hektarów ciągłej powierzchni.

Gdy obszar gminy po wyłączeniu obszarów obszarów łowieckich własnych nie stanowi ciągłej powierzchni, lecz składa się z kilku nie przylegających do siebie obszarów, z których każdy obejmuje co najmniej sto hektarów, z każdego z tych obszarów może być utworzony osobny obszar łowiecki wspólny.

lonji, zaścianków), to z wsi, które po wyłączeniu obszarów obszarów łowieckich własnych mają co najmniej po dwieście pięćdziesiąt hektarów ciągłej powierzchni, mogą być tworzone osobne obszary łowieckie wspólne.

W wypadkach przewidzianego wyżej tworzenia kilku obszarów łowieckich wspólnych w obrębie jednej gminy należy je tworzyć w ten sposób, ażeby obszary tych obszarów łącznie obejmowały cały obszar gminy po wyłączeniu obszarów obszarów łowieckich własnych.

Art. 9. Obszar łowiecki wspólny może być utworzony z obszarów kilku gmin po wyłączeniu obszarów obszarów łowieckich własnych, jeżeli za utworzeniem takiego obszaru wypowiedzą się w każdej z nich właściciele gruntów stanowiących więcej niż połowę obszaru.

Art. 10. Właściciel polowania, które ze względu na swoje położenie nie może być włączone do obszaru łowieckiego wspólnego w tej samej gminie i nie odpowiada warunkom utworzenia obszaru łowieckiego własnego, może swoje polowanie przyłączyć do obszaru łowieckiego wspólnego innej gminy, z którym tworzy ono obszar ciągłej powierzchni lub wypuścić je w dzierżawę właścicielowi przylegającego obszaru łowieckiego własnego, albo też wziąć w dzierżawę przylegający obszar łowiecki własny i użytkować swoje polowanie łącznie z polowaniem w tym obszarze.

Art. 11. Wody publiczne, drogi publiczne lądowe i wodne oraz tory kolejowe, jak również cudze drogi prywatne, na których właściciel gruntów drogą przedzielonych ma służebność przechodu, nie stanowią przerwy w ciągłości powierzchni, obszaru ich jednak nie wlicza się do obszaru tworzonego obszaru łowieckiego i nie mogą one stanowić osobnych obszarów łowieckich.

Art. 12. Obszar łowiecki powstaje po upływie miesiąca od dnia zgłoszenia go przez właściciela lub właścicieli gruntów w jego skład wchodzących do właściwego starosty. Starosta w ciągu miesiąca odmówi zarejestrowania, jeżeli zgłoszenie nie odpowiada przepisom artykułów 6 i 11. Przepis ten nie dotyczy obszarów łowieckich własnych Państwa, utworzonych z obszarów lasów państwowych (ust. drugi art. 6).

Jeżeli zarejestrowany obszar łowiecki z jakiegokolwiek powodów przestanie odpowiadać warunkom wymienionym w artykułach 6—11, starosta poweźmie decyzję o zniesieniu obszarów.

Art. 13. Jeżeli utworzeniu wspólnego obszaru łowieckiego (art. 7. i 8) sprzeciwiają się właściciele gruntów stanowiących mniej niż połowę obszaru niezbędnego do utworzenia obszaru, to na wniosek właścicieli gruntów stanowiących więcej niż połowę tego obszaru obszar wspólny będzie utworzony.

Przewidziany w ustępie pierwszym wniosek wyrażony być ma w zgłoszeniu wspólnego obszaru łowieckiego ze szczegółowym wymienieniem gruntów i ich właścicieli, którzy należeć będą do spółki łowieckiej obszaru (art. 14), oraz ze wskazaniem grun-

wspólno obwodu łowieckiego.

Art. 14. Właściciele gruntów objętych wspólnym obwodem łowieckim stanowią spółkę łowiecką, która posiada osobowość prawną.

Spółka działa na podstawie statutu nadanego jej przez starostę jednocześnie z zarejestrowaniem obwodu łowieckiego według wzoru ustalonego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa, wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 15. Zgłoszenie obwodu łowieckiego ma być dokonywane za pośrednictwem zarządu gminy, który stwierdzi, czy wiadomości podane w zgłoszeniu są zgodne z rzeczywistością oraz zaświadczy tożsamość osób podpisanych. Zgłoszenie to sprawdzone i zaświadczone zarząd gminy przesyła staroście.

Art. 16. Jeżeli obwód łowiecki obejmuje grunty znajdujące się w granicach nie jednej gminy, zgłoszenie następuje za pośrednictwem zarządu każdej gminy, w której leży część zgłaszanego obwodu.

Jeżeli obwód łowiecki obejmuje grunty znajdujące się w granicach nie jednego powiatu, obwód ma być zgłoszony do wszystkich właściwych starostów, zarejestrowany zaś przez starostę tego powiatu w którym leży największa część zgłaszanego obwodu.

Art. 17. Obwód łowiecki wspólny może być utworzony na czas nie krótszy od lat sześciu, po wypuszczeniu go zaś w dzierżawę istnieje co najmniej do końca terminu dzierżawy. Zarząd spółki łowieckiej obwodu pełni swe obowiązki w ciągu lat sześciu, po czym, o ile obwód łowiecki wspólny i jego spółka nadal mają istnieć, wybrany będzie nowy zarząd.

Art. 18. Polowanie może być wypuszczone w dzierżawę na czas nie krótszy od lat sześciu. Umowa zawarta na czas krótszy jest nieważna.

Art. 19. Przy wyborach zarządu i rozstrzygnięciu innych spraw spółki na walnych zgromadzeniach wspólnicy posiadają ilość głosów zależną od obszaru ich posiadłości w ten sposób, że obszar do dwóch hektarów uprawnia do jednego głosu i każde następne pełne dwa hektary uprawniają do jednego głosu więcej, żaden jednak współnik nie może posiadać głosów więcej niż o jeden mniej od pozostałej liczby głosów.

Art. 20. Spółka łowiecka może użytkować polowanie w obwodzie łowieckim wspólnym jedynie przez wypuszczenie polowania w dzierżawę.

Podział dochodu spółki uskutecznicza corocznie zarząd stosownie do obszaru gruntu należącego do poszczególnych spółników.

Przenieszenie części dochodu na cele ochrony łowiectwa, w szczególności na utrzymanie straży łowieckiej (art. 22), jak również na cele hodowlane należy do zakresu działania walnego zgromadzenia członków spółki i następuje w drodze uchwały powziętej zwykłą większością głosów. Przenieszenie dochodu na inny cel wymaga zgody wszystkich członków spółki.

Art. 21. Do zakresu działania walnego zgromadzenia członków spółki należy również powziąć uchwałę co do zniesienia obwodu i rozwiązania spółki po upływie lat sześciu od ich utworzenia, jeżeli były utworzone na czas dłuższy.

Art. 22. Właściciele obwodów łowieckich własnych, spółki łowieckie obwodów łowieckich wspólnych i dzierżawcy polowania mogą na swój koszt ustanawiać straże łowieckie.

Strażnikami łowieckimi mogą być osoby pełnoletnie, własnowolne, będące obywatelami polskimi, nie karane za zbrodnie, występki pochodzące z chęci zysku, ani też za przekroczenia przewidziane w artykułach 77-80 rozporządzenia niniejszego i które czynią zadość warunkom potrzebnym do uzyskania pozwolenia na broń.

Art. 25. Nie wolno polować bez posiadania karty łowieckiej, wydanej przez właściwą władzę. Karta łowiecka ma zawierać oznaczenie czasu jej ważności

oraz wymienienie osoby uprawnionej do polowania.

Karty łowieckie wydaje się na okresy: czternastodniowy, jednoroczny i trzyletni, przy czem dwi ostatnie okresy liczy się od dnia pierwszego marca.

Art. 26. Uprawnieni do polowania winni w czasie polowania mieć kartę łowiecką przy sobie.

Art. 27. Karty łowieckie wydaje się osobom uprawnionym do polowania z tytułu posiadania obwodu łowieckiego własnego, z tytułu wzięcia polowania w dzierżawę lub też z tytułu uzyskania pisemnego zezwolenia właściciela lub dzierżawcy polowania. Czas ważności pisemnego zezwolenia należy w tym oznaczyć.

Właściciel lub dzierżawca polowania może wydać taką ilość pisemnych zezwoleń, aby na każdego posiadacza zezwolenia przypadło co najmniej pięćdziesiąt hektarów powierzchni obwodu łowieckiego.

Art. 28. Wydanie karty łowieckiej należy odwodzić osobom:

1) które nie czynią zadość warunkom potrzebnym do uzyskania pozwoleń na broń;

2) które w ciągu ostatnich lat dziesięciu były karane za popełnienie zbrodni lub występku pochodzącego z chęci zysku;

3) które w ciągu ostatnich lat pięciu były karane z mocy artykułów 77-79 rozporządzenia niniejszego.

Art. 29. Wydanie karty łowieckiej można odmówić osobom, które w ciągu ostatnich lat pięciu były karane z mocy artykułów 75 i 76 rozporządzenia niniejszego.

Art. 30. Jeżeli po wydaniu karty łowieckiej wyjdą najaw okoliczności wyszczególnione w art. 29, kartę łowiecką należy unieważnić i odebrać, można zaś to uczynić, gdy wyjdą najaw okoliczności wyszczególnione w art. 29.

Art. 31. Jeżeli dzierżawca polowania nie może otrzymać karty łowieckiej lub zostanie jej pozbawiony, umowę dzierżawną należy uznać za rozwiązaną gwiną dzierżawę.

Art. 32. Cudzoziemiec posiadający zezwolenie na pobyt w Polsce na czas nie krótszy od jednego roku może otrzymać kartę łowiecką narówni z obywatelami polskimi.

Cudzoziemiec posiadający zezwolenie na pobyt w Polsce krótszy od jednego roku może otrzymać kartę łowiecką za poręczeniem obywatela polskiego, który sam posiada warunki do uzyskania takiej karty. Władza właściwą do wydania karty łowieckiej cudzoziemcowi w tym wypadku jest władza właściwa dla poręczyciela.

Poręczyciel odpowiada majątkowo za grzywny nałożone na cudzoziemca za przekroczenia przewidziane w rozporządzeniu niniejszem.

Minister Rolnictwa może wydać kartę łowiecką cudzoziemcowi bez poręczenia obywatela polskiego. Dla przedstawicieli państw obcych oraz członków dyplomatycznych misji zagranicznych legitymacją wydaną przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych zastępuje kartę łowiecką.

Postanowienia powyższe stosuje się z zastrzeżeniem wzajemności.

Art. 33. Karty łowieckie wydają starostowie tych powiatów, w których osoby ubiegające się o wydanie kart i uprawnione do polowania zamieszkują.

Karty łowieckie ważne są na obszarze całego Państwa.

Formę kart łowieckich ustali Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 34. Za wydanie karty łowieckiej pobiera się, oprócz opłat stempelowych przewidzianych w przepisach obowiązujących, za kartę czternastodniową złotych dwa, za kartę roczną złotych dziesięć i za kartę trzyletnią złotych trzydzieści. Opłaty te wpływają na dochód Ministerstwa Rolnictwa.

Funkcjonariusze zarządu lasów państwowych

W szczególności wolno każdemu odstraszać taką zwierzynę od swoich gruntów straszidłami, ogniami nocnymi i t. p. środkami.

Gdyby wskutek przewidzianej w artykule niniejszym od szkód zwierzę zraniło się lub zabiło, uprawniający do polowania nie będzie mógł żądać odszkodowania.

Art. 71. Uprawniony do polowania może grunty będące w obrębie obwodu łowieckiego ochraniać od szkód czynionych przez zwierzynę, wymienioną w art. 55, za pomocą ogrodzeń i innych środków, jednak w ten tylko sposób, żeby środki te nie przeszkadzały posiadaczom gruntów w prowadzeniu gospodarstwa.

Art. 72. Jeżeli szkody wyrządzone przez wilki lub dziki przybierają poważne rozmiary, a właściciel lub dzierżawca polowania na obszarze, na którym zwierzyna ta ma swoją ostoję, nie przedsięwzięje skutecznych środków celem zapobieżenia szkodom, wojewoda może na skutek podania osób poszkodowanych lub z urzędu zarządzić obławę na koszt właściciela lub dzierżawcy polowania w celu przetrzebienia zwierząt powyższych. Osoby wykonywające obławę nie mogą zabijać zwierząt innych.

Osoby, które złożyły podanie o zarządzenie obławy, obowiązane są dostarczyć bezpłatnie naganiaczy.

Art. 73. Grzywną do pięćdziesięciu złotych karany będzie:

1. kto nie okaże karty łowieckiej na żądanie osoby mającej nadzór nad przestrzeganiem przepisów polowania;

2. kto wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego poluje w odległości mniejszej niż sto metrów od cudzych zabudowań mieszkalnych lub kłopotuje podczas nabożeństwa w niedzielę lub uroczyste święto w odległości mniejszej od dwóch kilometrów od świątyni lub na cmentarzu;

3. kto ze strzelbą lub innymi narzędziami do polowania zwierzyny bezprawnie chodzi po cudzych gruntach.

Art. 74. Grzywną do dwustu złotych lub aresztem do czterech tygodni albo obiema temi karami karany będzie:

1. kto wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego poluje bez uzyskania karty łowieckiej;

2. kto wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego poluje na gruntach niestanowiących obwodu łowieckiego;

3. kto poluje w cudzym obwodzie łowieckim bez zgody osoby uprawnionej do polowania;

4. kto wyda pisemne zezwolenie na polowanie w swoim obwodzie wbrew przepisowi ustępu drugiego art. 27;

5. kto poluje w czasie między zachodem a wschodem słońca wbrew postanowieniu art. 47;

6. kto poluje z chartami lub psami gończeniowymi na obszarze mniejszym niż dwa tysiące hektarów;

7. kto poluje na przelotne ptactwo łowne na brzoziwcu w pasie kilometrowej szerokości;

8. kto podbiera jaja, wybiera pisklęta lub niszczy gniazda ptaków niewymienionych w art. 50.

Art. 77. Grzywną do pięćdziesięciu złotych oraz aresztem do sześciu tygodni karany będzie:

1. kto poluje na łosie lub jelenie wbrew postanowieniu art. 46 rozporządzenia niniejszego;

2. kto poluje sposobami niedozwolonemi wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego;

3. kto poluje w czasie ochronnym wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego;

4. kto przekroczenia wymienione w punktach 3, 8 art. 76 popełnia zawodowo.

Art. 78. Kto wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego poluje;

1. na żubra, karany będzie grzywną do pięciu złotych oraz aresztem do sześciu miesięcy;

2. na samiec łosia, na bobra lub kozicę, karany

będzie grzywną do dwóch tysięcy pięćdziesiąt złotych oraz aresztem do sześciu miesięcy.

Art. 79. Kto wbrew postanowieniu rozporządzenia niniejszego poluje:

1. na świstaka, karany będzie grzywną do tysiąca złotych oraz aresztem do sześciu tygodni;

2. na inne zwierzę, wymienione w art. 48, karany będzie grzywną do pięćdziesiąt złotych oraz aresztem do sześciu tygodni.

Art. 80. Kto naruszy przepis art. 53 rozporządzenia niniejszego karany będzie grzywną do pięćdziesiąt złotych lub aresztem do sześciu tygodni, nadto zwierzyna lub świeże jej skóry ulegną konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

Art. 81. W wypadku popełnienia przekroczeń wymienionych w artykułach 75—80 przez nieletnich do lat czterdziestu rodzice lub opiekunowie karani będą za niedozór grzywną do pięćdziesięciu złotych.

Art. 82. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według swego uznania z tym ograniczeniem, iż kara aresztu nie może przekraczać w wypadku wymierzenia jej za przekroczenia przewidziane w art. 75 — dni trzech, w art. 76 — dwu tygodni, w artykułach 77—80 — trzech tygodni.

W wypadku wymierzenia grzywny za przekroczenia przewidziane w art. 78 zamiana grzywny na areszt nastąpi zgodnie z przepisami zawartymi w ustawach karnych.

Art. 83. Obok kary wymierzonej za przekroczenia przewidziane w art. 78—79 — należy orzec konfiskatę broni, za pomocą której dokonano przekroczenia, oraz zabronionych rozporządzeniem niniejszym narzędzi łowieckich bez względu na to, czy są one własnością skazanego czy też osoby innej.

Przepis ustępu pierwszego nie ma zastosowania do broni myśliwskiej, której właściciel posiada kartę łowiecką i pozwolenie na broń. Broń ta będzie konfiskowana jedynie w razie przekroczenia przewidzianego w punkcie trzecim art. 77. oraz w artykułach 78 i 79.

Art. 84. Zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie w cudzym obwodzie łowieckim należy do właściciela lub dzierżawcy polowania, o ile nie ma zastosowania art. 80.

Nie zależnie od tego właścicielowi lub dzierżawcy polowania za zwierzę bezprawnie zabite służy odszkodowanie równające się trzykrotnej wartości zabitego zwierzęcia.

Zwierzyna zabita lub złowiona bezprawnie na gruntach nie wchodzących w skład obwodu łowieckiego ulega konfiskacie na rzecz zakładów dobroczynnych.

Art. 85. Jeżeli jeden z czynów karalnych, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, podpadnie pod surowszy przepis innych ustaw, należy według tych ustaw karę wymierzyć.

Art. 86. Do orzekania o czynach karalnych, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, i wyjątkiem czynów przewidzianych w art. 78, powołany jest starosta.

Ukarany orzeczeniem starosty może w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wnieść do starosty żądanie przekazania sprawy właściciewi sądownicemu powiatowemu (pokoju), który rozstrzyga według przepisów obowiązujących w pierwszej instancji sądowej.

Wyrok sądu okręgowego wydany w drugiej instancji jest prawomocny.

Na obszarze mocy obowiązującej ustawy o postępowaniu karnem z 1877 r. stosuje się przepisy o wydawaniu policyjnych zarządzeń karnych.

Art. 87. Do orzekania o czynach przewidzianych w art. 78 powołane są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 88. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy o postępowaniu karnem z 1873 r. można wnieść od-

wołanie niezależne od przepisu § 464 p. k.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 r. zamiast aresztu powyżej sześciu tygodni orzeka się więzienie.

Art. 91. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, z wyjątkiem województwa śląskiego, w czternaście dni po ogłoszeniu.

Jednocześnie z tem uchylone zostają na obszarze oznaczonym w ustępie pierwszym wszystkie przepisy, w przedmiocie objętym rozporządzeniem niniejszem, a w szczególności:

artykuły 321 -- 337, artykuł 338 w części dotyczącej zwierzyny, artykuły 339 -- 374, 376 -- 406, 407 w części dotyczącej zwierzyny, 409 -- 418 ustawy o gospodarstwie wiejskiem (Zb. Pr. Ces. ros. tom XII. cz. 2); rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich z dn. 2. marca 1920 r. o polowaniu (Dz. Urz. Z. C. Z. W. №. 20/64 poz. 532);

ustawa łowiecka z dnia 15. lipca 1907 r. (Zb. Ust. prusk. str. 207);

ustawa łowiecka z dnia 13. lipca 1909 r. dla Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem (Dz. Ust. Kraj. z 1910 r. cz. II. №. 2);

ustawa łowiecka z dnia 19/25 marca 1883 r. (Zb. Ust. Król. Węg. z 1883 r. poz. XX);

artykuły 247--251 i cz. 2 i 3 art. 623 kod. kar. z 1903 r. oraz cz. 1 art. 623 kod. kar. z 1903 r. o ile dotyczy polowania;

artykuły 292--295 i 368 p. 10. kod. kar. z 1871 r. Prezydent Rzeczypospolitej I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych

J. Piłsudski

Minister: K. Bartel

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski

Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski

Minister Skarbu: G. Czechowicz

Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz

Minister Wyznań Religijnych i Ośw. Publicznego:

Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: K. Niezabyłowski

Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski

Minister Komunikacji: Romocki

Minister Robót Publicznych: Moraczewski

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz

Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz

Minister Poczty i Telegrafów: Bogusław Miedziński.

Powyższe podają do publicznej wiadomości.

Gniezno, dnia 17. stycznia 1928 r.

STAROSTA

(ŁYSKOWSKI).

L. dz. 474/28

2.

Gospodarz Szczepan Bartz z Mniechowa ma prawo używania stadnika do stanowienia obcych krów i jałowic.

Stadnik jest 1 3/4 roku stary, czarnobiady, ras. nizinnej.

Gniezno, dnia 16. stycznia 1928 r.

Starosta: () Łyskowski.

Rozjemcą na obwód rozjemczy Mielnio wybrany został rolnik Wincenty Eichstaedt z Kowalewa.

Wybór zatwierdził Sąd Okręgowy uchwałą z dnia 19. grudnia 1927 r. I. 5. R. 4297/27.

Gniezno, dnia 18. stycznia 1928 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:

L. dz. 235/28 W. P.

() Łyskowski.

O g ł o s z e n i a .

Handlarz inwentarza Mikołaj Gołochowicz z Kłecka z gubił

książkę kontrolną bydła i świń, którą się unieważnia.

KŁECKO, d. 19 stycznia 1928.

URZĄD POLICYJNY m. KŁECKA

() Kamieniecki burmistrz.

Państwowe Nadleśnictwo Zielonka
sprzeda w drodze usznego przetargu

6. lutego 20. lutego b. r.

o godzinie 10-tej w gospodzie w Dąbrówce-K.

drewno użytkowe i opałowe.

Licytacja

Państwowe Nadleśnictwo Skorzecina sprzedawać będzie w dniu 6. lutego 1928 r. od godziny 10-tej w lokalu p. Wysockiego w Powidzu drogą licytacji najwięcej dającym następujące drewno z leśnictw.

- 1) Leśnictwo Radłowo leś: budulec dębowy I-IV kl. i sosnowy I-IV kl., opał. szczapy I i II kl. dębowe i sosnowe.
- 2) Leśnictwo Dołina: budulec dębowy I-V kl. i sosnowy I-IV kl., żerdzie sosnowe II i III kl., opał. szczapy dębowe i sosnowe I i II kl.
- 3) Leśnictwo Hałka: szczapy opałowe sosnowe I i II kl. i pieńki sosn. I kl.

Nadleśniczy.

Przetarg przymusowy

W dniu 26. stycznia b. r. o godz. 11 przed p. będą sprzedawać w POWIDZU, punkt zborny Rybnicy najwięcej dającym za natychmiastową zapłatą:

2 wieprze á 90 kg.

Joachimowski,
komornik sądowy.

Zjednoczone Towarzystwa Młodzieży
w Ostrowitem Prymasowskim
urządzają w Skorzecinie
w niedzielę, d. 29. stycznia rb.

na cele oświatowe
wieczornicę połączoną z przedstawieniem amatorskiem. Odegrane będzie:

LOS SIEROTY.

Początek o godzinie 5,30 wieczorem.

W przerwach przedstawienia przygrywać będzie orkiestra.

Po przedstawieniu ZABAWA TANECZNA z różnymi niespodziankami.

O liczny udział prosi

Patronat i Zarządy.

trzymują karty łowieckie bezpłatnie.

Art. 35. Nie wolno nikomu chodzić ze strzelbą lub innymi narzędziami do łowienia zwierzyny po cudzych grunlach, jeżeli nie stanowią one obwodu łowieckiego, na którym chodzącemu służy polowanie.

Przepis powyższy nie stosuje się do tych przedstawicieli władzy państwowej, którzy w myśl przepisów obowiązujących winni być przy spełnianiu swych czynności uzbrojeni w broń palną, a przebywają w obwodzie łowieckim w charakterze urzędowym.

Art. 36. Uprawniony do polowania może zatrzymać cudzego psa myśliwskiego, włączającego się w obwód łowieckim; w razie zatrzymania psa winien zawiadomić właściciela, jeżeli zaś nie zna jego adresu, zarząd gm., na której obszarze pies został zatrzymany.

W razie odebrania psa przez właściciela uprawniony do polowania może żądać zwrotu kosztów zatrzymania psa i wynagrodzenia szkód wyrządzonych przez psa w obwodzie łowieckim.

Za psy myśliwskie uważać należy: psy legawe, gończe, charty, janniki, foksterjer, łopowce (posokowce), plochacze, (spaniele), a także inne psy używane do polowania na niedzwiedzie i na dziki.

Art. 37. Uprawniony do polowania może zabijać psy niemyśliwskie i koty włączające się w obwód łowieckim w odległości nie bliższej niż trzysta metrów od zabudowań gospodarskich lub trzydzieści metrów od drogi publicznej.

Art. 38. Uprawnienia przewidziane w artykułach 36 i 37 służą również właścicielowi gruntu, nieuprawnionemu do użytkowania polowania samodzielnie, na obszarze jego gruntu.

Art. 39. Psów znajdujących się przy ich właścicielach lub domownikach właściciele nie uważa się za psy włączające się.

Art. 40. Podbieranie jaj, wybieranie piskląt niszczenie gniazd ptaków jest wzbronione. Przepis ten nie dotyczy jaj i gniazd ptaków wymienionych w art. 50.

Art. 41. Zabrania się łowienia zwierząt przy pomocy trutek, wyńków, samostrzałów, dołów-ostropeków, lepu, ziarna rozmozonego w spirytlusie, żelaz, potrzasków, siideł, pułapek i innych podobnych środków.

Czyni się wyjątek co do zwierząt wymienionych w art. 50 i co do zwierząt uznanych z mocy przepisów prawa rybackiego za szkodliwe dla rybołówstwa, które to zwierzęta wolno chwycić w żelaza, potrzaski, siideł i pułapki, jak również co do łowienia zwierząt dla celów naukowych i hodowlanych, przewidzianego w ustępie trzecim art. 51.

Art. 42. Zabrania się polować podczas nabożeństwa w niedziele i uroczyste święta w odległości mniejszej niż 2 kilometry od świątyni.

Art. 43. Nie wolno polować w odległości mniejszej niż sto metrów od cudzych zabudowań mieszkalnych jak również na cmentarzach.

Art. 44. Nie wolno polować na przelotne ptactwo wodne na wybrzeżu morskim w pasie kilometrowej szerokości.

Art. 45. Zabrania się polować z chartami lub innymi gońcami w obwodzie łowieckim mniejszym od stu tysięcy hektarów.

Art. 46. Polowanie na łosie byki, a w województwach łwowskim i stanisławowskim na jelenie i biki dopuszczalne jest jedynie w obwodach łowieckich o powierzchni co najmniej tysiąca hektarów.

Art. 47. Nie wolno polować w czasie między zachodem a wschodem słońca. Wyjątek stanowi polowanie na stonki w czasie ciągu, na głuszcze i cietrzewie w czasie toku, na łosie i jelenie na rykowisku, na kaczki na złotach i przelotach oraz na dziki, wilki, lisy i wydry na czatach.

Art. 48. Zabrania się polować na żubry, bobry, żonizce, świstaki, na samice i cielęta: łosia, jelenia, danieli, na sarny-kozy i kozłeta, na niedzwiedzie od

niedzwiedziątek, na głuszcze-kury, bażanty-kury, czarne bociany oraz w województwach: pomorskim, poznańskim, warszawskim, łódzkim, kieleckim, lubelskim, krakowskim, łwowskim, tarnopolskim, i stanisławowskim na cietrzewie-kury.

Za cielęta: łosia, jelenia, danieli i kozłeta sarny uważa się młode zwierzęta tych gatunków w czasie do końca lutego następnego roku po ich urodzeniu.

Art. 49. Zabrania się polować w czasie niżej oznaczonym (czas ochrony) na zwierzęta następujące: łosie byki w czasie od 15. grudnia do 31. sierpnia, jelenie byki, danieli rogacze w czasie od 1. listopada do 31. sierpnia.

sarny kozły w województwach poznańskim i pomorskim w czasie od 1. stycznia do 15. maja, w województwach zaś pozostałych w czasie od 1. lutego do 20. kwietnia,

zające-szaraki w województwach poznańskim i pomorskim w czasie od 15. stycznia do 30. września, w województwach zaś pozostałych w czasie od 1. lutego do 30. września.

zające bielaki w czasie od 15. lutego do 31. października, borsuki w czasie od 1. grudnia do 31. sierpnia, wiewiórki w czasie od 1. marca do 31. października

głuszcze-koguty w czasie od 15. maja do 15. marca, cietrzewie-koguty w czasie od 1. czerwca do 15. sierpnia,

cietrzewie-kury w województwach wileńskim, nowogródzkim, białoostockim, poleskim i wołyńskim w czasie od 15. września do 15. sierpnia,

jarząbki w czasie od 1. lutego do 15. sierpnia, pardwy w czasie od 1. lutego do 15. sierpnia,

bażanty-koguty w czasie od 1. lutego do 31. sierpnia, kuropatwy w województwach wileńskim, nowogródzkim, białoostockim, poleskim i wołyńskim w czasie od 1. listopada do 31. sierpnia,

w województwach zaś pozostałych w czasie od 1. grudnia do 31. sierpnia.

przepiórki w czasie od przylotu do 31. sierpnia, stonki w czasie od 15. maja do 15. sierpnia,

bataljony w czasie od 1. czerwca do 10. lipca, dzikie kaczory od 1. czerwca do 10. lipca,

dzikie kaczki (samice i młode oraz inne ptactwo wodne i błotne w czasie od 1. marca do 10. lipca, dzikie łabędzie i dzikie gęsi w czasie od 15. maja do 31. lipca,

dropie, dropie kamionki (strepety), dzikie gołębie drozdy, kwiczoły, paszkoły w czasie od 1. lutego do 15. sierpnia,

ptaki krukowate i drapieżne z wyjątkiem jastrzębi-gołębiarzy, krogulców, wron i srok w czasie od 1. lutego do 15. sierpnia.

Art. 50. Przez cały rok wolno polować na: wilki, wydry, kuny domowe (kamionki), tchórze, gronosłaje, lasice, króliki, jastrzębie-gołębiarze, krogulce, sroki i wrony oraz podbierać jaja, wybierać pisklęta i niszczyć gniazda wymienionych ptaków.

Zwierzęta wymienione w ustępie poprzednim może zabijać i chwycić każdy na własnym gruncie w obrębie swojej zagrody i w bezpośrednim jej sąsiedztwie aż do stu metrów odległości od zabudowań.

Art. 53. Po upływie dziesięciu dni od rozpoczęcia czasu ochronnego sprzedawanie, kupowanie przezwolenie i przenoszenie objętej ochroną zwierzyny oraz świeżych skór tej zwierzyny, jak również podawanie takiej zwierzyny w jadłodajniach jest wzbronione.

Wyjątkowo można przewozić lub przynosić zwierzynę ze zwierzęców i bażantarni, jeżeli się na piśmie zaświadczenie ich właściciela, że zwierzyna stamtąd pochodzi, i w zaświadczeniu wskazano miejsce jej przeznaczenia.

Art. 55. Szkody, wyrządzane w uprawach i polach rolnych przez dziki, jelenie, danieli i sarny-obowiązany jest wynagrodzić właściciel obwodu ło-

wieckiego, w którym zwierzyzna wyrządzająca szkodę ma przypuszczalnie swoją ostoję, lub dzierzawca, jeżeli polowanie w obwodzie łowieckim jest wypuszczone w dzierzawę.

Jeżeli zwierzyzna wyrządzająca szkodę ma przypuszczalnie swoją ostoję w kilku obwodach łowieckich, właściciele (dzierzawcy) tych obwodów odpowiadają solidarnie.

Art. 56. Jeżeli zwierzęta wymienione w artykule poprzednim wyrządzające szkodę w uprawach i plonach rolnych mają swoją ostoję na gruntach nie wchodzących do obwodu łowieckiego, obowiązkiem wynagrodzenia szkody ciąży na właścicielach tych gruntów na zasadzie art. 55.

Art. 57. Uprawiony do polowania ma obowiązek wynagradzania szkód uczynionych przy wykonywaniu polowania przez niego samego, przez jego gości, służbę i najemników.

Art. 58. Jeżeli poszkodowany chce wynagrodzenia szkody dochodzić, winien w ciągu dni trzech po jej dostrzeżeniu żądanie wynagrodzenia zgłosić obowiązkanemu do wynagrodzenia oraz wójtowi (naczelnikowi, sołtysowi) gminy, w której granicach leży grunt z wyrządzoną w uprawach i plonach rolnych szkodą.

Art. 59. Wójt, otrzymawszy zgłoszenie, winien przed upływem następujących trzech dni wdrożyć postępowanie ugodowe, wzywając strony do urzędu gminnego na dzień następny i skłaniać je do zawarcia ugody. Jeżeli ugoda w dniu tym lub w ciągu dalszych trzech dni zawarta nie zostanie, wójt stwierdzi bezskuteczność postępowania ugodowego i przekaze sprawę natychmiast przewodniczącemu sądu rozjemczego do spraw o wynagradzanie szkód łowieckich.

Art. 60. Sąd rozjemczy do spraw o wynagradzanie szkód łowieckich składa się z przewodniczącego oraz z dwóch członków wybranych po jednym przez każdą stronę.

Przewodniczącemu sądu rozjemczego oraz niezbędnej ilości zastępców przewodniczącego w miarę potrzeby dla każdej gminy mianuje na lat trzy starosta na wniosek wydziału powiatowego. Przewodniczącemu sądu rozjemczego i jego zastępcy winni być zaprzysiężeni przez starostę według roty przewidzianej w przepisach obowiązujących dla sędziów.

Zastępcy pełnią obowiązki przewodniczącego kolejno, gdy przewodniczący z ważnych przyczyn obowiązków swoich wykonywać nie może.

Art. 61. Po otrzymaniu sprawy o wynagrodzenie szkody łowieckiej przewodniczący sądu rozjemczego wzywa sobie strony do wyznaczenia w ciągu dni trzech po jednym przedstawicieli i zawiadania zarazem o miejscu i czasie pierwszego zebrania sądu rozjemczego.

Jeżeli strona nie wyznaczy przedstawiciela lub ten się nie zgłosi, wyznaczy go przewodniczący.

Art. 62. Sąd rozjemczy niezwłocznie po pierwszym zebraniu się przeprowadzi zbadanie szkody na miejscu.

O czasie badania przewodniczący zawiadomi strony tak wcześnie, aby mogły być przy badaniu obecne.

Art. 63. Sąd rozjemczy przed wydaniem orzeczenia skłania strony do zawarcia ugody, jeżeli zaś ugoda nie nastąpi, orzeka według sumienia o istnieniu i rozmiarach szkody oraz o wysokości należnego wynagrodzenia. Sąd rozjemczy może przesłuchiwać świadków i biegłych bez przysięgi.

Gdy sąd rozjemczy uzna, iż przed nadejściem pory zbioru plonów nie można określić wysokości wynagrodzenia lub gdy którakolwiek ze stron domagać się będzie ustalenia tej wysokości dopiero z nadejściem pory powyższej, orzeczenie zapada jedynie co do istnienia i rozmiarów szkody, co zaś do wysokości szkody i należnego wynagrodzenia zostaje odłożone do nadejścia pory zbioru plonów.

Art. 64. Przewodniczący sądu rozjemczego i jego czynny w sprawie zastępca nie może poza wad do stron lub ich przedstawicieli w stosunku do krewności lub powinowactwa aż do czwartego stopnia włącznie, przełożenia lub zależności, albo być współnikiem przedsiębiorstwa lub gospodarstwem prywatnego jednej ze stron. Przewodniczący lub jego czynny w sprawie zastępca obowiązany jest z rzędu baczyć, czy przeszkoda powyższa nie zachodzi i w razie jej dostrzeżenia oddać przewodnictwo następnemu z kolei zastępcy, co do którego przeszkoda nie zachodzi.

Jeżeli przewodniczący lub jego czynny w sprawę zastępca z powodu przeszkody powyższej sam się wyłącza, może być wyłączonej przez stronę.

Art. 65. Orzeczenie sądu rozjemczego zawierać będzie postanowienie o kosztach postępowania.

Do kosztów postępowania wliczać można jedynie wydatki gotówką poczynione przez przewodniczącego na powiadomienie stron, na przejazd do miejsca szkody i na materiały pisemne oraz poczynione przez sąd na opłacenie biegłych, jeżeli sąd ich wzywał.

Art. 66. Jeżeli sąd rozjemczy nie stwierdził szkody i wynagrodzenia nie przyzna, koszty postępowania poniesie strona domagająca się wynagrodzenia szkody.

Jeżeli sąd rozjemczy przyzna wynagrodzenie wyższe od danego w postępowaniu ugodowym, koszty postępowania poniesie strona obowiązana do wynagrodzenia.

Jeżeli sąd rozjemczy przyzna wynagrodzenie równe lub mniejsze od danego w postępowaniu ugodowym, koszty postępowania poniesie strona uprawniona do wynagrodzenia lub strony obie według orzeczenia sądu zależnie od okoliczności sprawy.

Jeżeli na skutek wezwania sądu strony zawarły ugody na rozprawie, koszty postępowania poniosą po połowie.

Art. 67. Orzeczenie sądu rozjemczego zapada większością głosów. W orzeczeniu należy podać imiona i nazwiska składu orzekającego, imiona i nazwiska stron, żądania i dowody stron, rozstrzygnięcie sprawy i powody, któremi sąd się kierował. Orzeczenie ma być podpisane przez wszystkich członków sądu.

Jeżeli który z członków sądu odmówi swego podpisu, wtedy pozostali czynią o tem wzmiankę w orzeczeniu, które będzie miało taką moc, jak gdyby zostało podpisane przez wszystkich.

Orzeczenie sądu rozjemczego winno być doręczone stronom w ciągu dni trzech od dnia jego wydania.

Strona obowiązana do wynagrodzenia szkody winna w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia wypłacić poszkodowanemu lub złożyć w urzędzie gminnym zasądzoną sumę wynagrodzenia szkody oraz w tymże terminie uiścić zasądzoną sumę kosztów postępowania.

Orzeczenie sądu rozjemczego ulega wykonaniu w drodze sądowej w trybie przymusowego wykonania aktów (stanowi tytuł egzekucyjny dla sądów).

Art. 68. Od orzeczenia sądu rozjemczego służy stronie odwołanie do sądu okręgowego jedynie w tym wypadku, gdy mrużone zostały przewidziane w artykułach 61-76 przepisy o postępowaniu. Odwołanie należy wnieść w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia sądu rozjemczego.

Art. 69. Jeżeli w ciągu dni czterech od dnia zamknięcia bezskutecznego postępowania ugodowego przed wójtem gminy sąd rozjemczy nie wyda orzeczenia, stronie poszkodowanej służy prawo udania się na zwykłą drogę sądową.

Art. 70. Każdy może zabezpieczać swe grunty od wdzierania się zwierzyzny czyniącej szkodę w uprawach i plonach rolnych, urządzenia jednak poczynione w tym celu na jego gruncie nie mają służyć do chwytania tej zwierzyzny.